

"Weet u niet, dat zij die in de renbaan lopen, allen wel lopen, maar slechts één de prijs ontvangt? Loopt zo, dat u die verkrijgt. En ieder die aan een wedstrijd deelneemt, onderhoudt zich in alles; dezen dan, opdat zij een vergankelijke kroon ontvangen, maar wij een onvergankelijke." 1 Kor. 9:24-25

Jaap van Heiningen | Tel. 952 501867
Apartado 31, 29700 Vélez-Málaga, Spanje

website: http://ntmu.net/?page_id=1205/
Email: presson@telefonica.net

**WEDLOOPopnamen
uit Spanje en van elders**

Beste vrienden,
Hoogste tijd om in de computer te klimmen!
Met wat gezondheidsproblemen de laatste tijd, moest ik terugdenken aan een 'verloren' weekend op de militaire basis van Soesterberg, waar ik ooit gelegerd was. Ik mocht niet naar huis fietsen, naar Bussum, want ik was wat grieperig... Wat een ramp! En toch..., de lange uren doorgebracht op een stapelbed in de ziekenboeg, als enige patient, werden een onvergetelijke ervaring!
Ik was gewend de bijbel systematisch door te lezen, maar het diepere nadenken over het gelezene schoot er meestal bij in. Daar had ik nu mooi de tijd voor. Johannes 14-16

spraken me altijd al erg aan, maar nadenkend over 16:7-15, begon ik ineens te zien waarover het eigenlijk gaat. De wereld, verloren voor altijd, heeft een 'overtuigend' werk nodig: het werk van de Trooster. Maar Gods Geest doet dat werk uitsluitend door de zijnen heen, nl. wanneer de verloren mens de levende Christus ontwaart in de gelovige. Daarom zegt de Heer steeds weer, *niet* dat de Trooster naar de wereld komt, maar dat Hij *tot de zijnen* komt. Dán wordt Christus openbaar! En daar heeft de vorst van deze wereld niet van terug! Je ziet het gebeuren in 1 Kor. 14:24. Ja, het begon me te dagen...
Moral of the story: 'Jij ziet een probleem, God ziet een project!'

Niet al het nieuws is goed nieuws.

Mijn naaste buurman, de vader van Esteban, kampte al jaren met vele problemen. Door ons getuigenis was hij niet onbekend met het evangelie. Maar twee maanden geleden raakte hij in coma en kwam niet meer bij. Kort voor het overlijden, bij een ziekenhuisbezoek, troffen we hem aan zonder andere bezoekers; een goede gelegenheid om hem nog eens indringend aan te spreken. En we hebben reden om aan te nemen dat dit tot hem doordrong. Op de begraafplaats mocht ik van zijn vrouw een kort woord spreken tot alle omstanders. De dood heeft niet het laatste woord!

Kort hiervoor, overleed ook de jongste van de twee Zweedse dames. Zij hadden ons, vanwege het evangelie, al een tijd gemedend. Toen Myriam en ik hen bezochten, bleek het dat Mira er naar aan toe was. We baden met hen, maar van een dokter wilden ze niets weten. Groot was de consternatie toen Asa haar op een morgen dood aantroef. Ze bleek bezweken te zijn aan een groot kankergezwell. Zelfs Asa had dit niet geweten. Zij, Asa, isoleerde zich nu nóg meer, maar toch, de laatste tijd is ze weer meer toegankelijk. Ze vertelde me dat ze nu de bijbel aan het lezen is. Ze laat zich nog niet overhalen weer met ons samen te komen.

Myriam en haar moeder.

Sinds eind februari is Myriam in Costa Rica; we kwamen absoluut niet verder met het vergaren van papieren, nodig om te kunnen trouwen. In háár land gaan de dingen veel langzamer en, volgens haar Consul in Madrid, zou het zeker twee jaren duren voor ze de vereiste papieren hier zou hebben. Sindsdien blijkt het dat ze daar nog steeds ingeschreven staat als 'gehuwd'. Nu wordt de overlijdensakte van haar man, officieel vertaald van het Duits in het Spaans, niet zomaar geaccepteerd. Zo'n akte moet nl. voorzien zijn van een 'authenticatie' en in dit geval, daar haar man overleed in Oeganda, zou die authenticatie (een stempel met een handtekening) verstrekt moeten worden door de Oegandese autoriteiten. Oeganda heeft echter de betreffende 'Overeenkomst van Den Haag', in 1961, nooit ondertekend en kan deshalve de akte niet authenticeren. Wat nu? Mocht één van de lezers licht hebben op deze situatie, dan graag...

Myriam blijft zoeken naar de manier om van 'status' te veranderen - als ze niet te boek staat als weduwe, kunnen we niet trouwen. Bovenal blijven we alles rustig in handen van de hemelse Vader leggen. Zijn plannen falen niet!

Het is dus onze hoop dat binnen niet ál te lange tijd de weg geëffend is, met alle papieren in orde, en met een trouwdatum in Costa Rica. Een groot voordeel het dáár te doen, is dat ik zó ook haar moeder en verdere familie leer kennen. Ze heeft elf broers en zussen en een leger tantezeggers...

Overigens, een andere onmogelijke situatie, die van mijn aanvraag tot paspoortverlenging bij de Ned. Ambassade in Madrid, begint zich na 5½ maand op te lossen! Eindelijk begreep men daar dat ik geen NIK nodig had, maar een echt paspoort. Ik heb er het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Den Haag twee keer bij moeten betrekken. Het is me nu toegezegd voor volgende maand. Hoera!

Ik zit al een paar weken met een akelige bronchitis, en andere obstakels kunnen zich voordoen, maar we dienen een Opgestane Heer! Op allerlei manieren mogen we actief blijven. Hij zorgt voor de eeuwige vrucht!

Hartelijk dank voor de voorbede!
Jullie

Jaap & Myriam